



У січні 2000 на 48-му році не стало відомого кіноактора **Сергія Іванова...**

Дон Кіхот українського кіно

Сергій Іванов народився у 1951 році. Закінчив акторський факультет КДІТМ ім. І.Карпенка-Карого. З 1972 року актор кіностудії ім. О.Довженка. Знявся у більше ніж 30 фільмах, серед них **«Родина Коцюбинських»** (Павло Тичина), **«Як гартувалася сталь»** (Сергій Брузжак), **«В бій ідуть тільки «старики»** (Кузнєчик), **«Народжена революцією»** (Афіноген), **«Дні Турбіних»** (Ларіосик), **«Тривожний місяць вересень»** (Амбросименко), **«Дачна поїздка сержанта Цибулі»** (Цибуля), **«Суєта суєт»** (Василь), **«Зниклі серед живих»** (Бугаєв), **«Таємниці святого Юра»** (Єгор) **«Дві Юлії»**. У 1992 році дебютував як режисер картиною **«Медовий місяць»**.

■ Сергій Іванов.

■ Роман Адамович та Дмитро Миргородський під час зйомок серіалу **«Джерела з минулого»**. Манявський Скит. 1998.

Фото Сергія Іванова.

Півтора роки тому в пресі з'явилися повідомлення про підготовку нового кінопроекту: **«Джерела України»**. Останнім часом будь-яка кіноакція є подією, а серіал і поготів. Зацікавила й незвичність нової ролі для актора Сергія Іванова — автора і продюсера серіалу.

Він мав стійку славу у свідомості не лише українців, а й певно, кожного з радянської спільноти. Запам'яталося прізвисько знаменитого героя із фільму **«В бій ідуть тільки «старики»** (режисер Л.Биков) — **«Кузнєчик»**. Серед інтелектуалів він ще міг асоціюватися з Ларіосиком із **«Днів Турбіних»**. Попри те, що фільми були зовсім різні, сутність образу лишалася тією ж. Милий, трохи наївний, романтично-дитинний (не інфантильний!) і безкінечно добрий юнак. Проте така шалена популярність однієї ролі-маски має зворотній бік для її носія: може прирости. А копії, як правило, виглядають блідшими за першоджерело. Ролей пропонували чимало, але **«оригінальний образ дрібнів, хирів і... помер природною смертю»**, — зізнавався у монолозі на сторінках журналу **«Вавилон»** сам Сергій Іванов. Бо коли потреба в масці зникає, нічого іншого вже не пропонують. А вона воєвчидь зникла: на місце романтичних сподівань приходила жорстка реальність, на місце легкої іронічності — холодний скептицизм. Звісно, були і варіації на тему цього іміджу, скажімо, в маловідомій (вона пролежала на полиці тривалий час) комедії **«Дачна поїздка сержанта Цибулі»** (режисери М.Літус, В.Шунько). Вийшов майже соцартівський абсурд, зрозуміло, в контексті військової теми схвально не прийнятий. У фільмі проявилось його рідкісне комедійне обдаровання: схожий на простакуватого П'єра Рішара, але українського типу, надзвичайно органічний у цьому характері. Так чи інакше, його ім'я на деякий час зникло, але й не забулося — лишилося пізнаваним і близьким для різних поколінь. Тоді Сергій Іванов, який уже давно переріс **«вічного хлопчика»**, спробував самотужки пробити шкаралупу нав'язаного типу. Він став **«перебіжчиком»** у режисуру і де-

бютував комедією **«Медовий місяць»** (1992), водночас не полишивши й акторства. Та на жаль, трапилося це напередодні того **«льодовикового»** періоду для українського кіно, коли вже ніхто не зважав ні на регалії, ні на таланти. Після тривалої паузи вигулькнуло його ім'я нещодавно у **«Двох Юліях»** (режисер О.Дем'яненко). Але роль професора-ботаніка, закоханого у квітку, а не у власну жінку, була ніби штучно й неправдоподібно поділеною навпіл: турботливо-ніжний та відсторонено-байдужий. З байдужістю не склалося: виглядала фальшивою. Здавалося, він може виправдати будь-яку емоцію, але тільки не її відсутність. Холодність була протипоказана Сергію Іванову... Сполучення цього іміджу з продюсерством здавалося дивним, підозрілим, як авантюра...

Вирішили зустрітися. Зовні він справляв враження такої ж парадоксальної суміші, яка ніяк не вміщалася в один образ. Та хочеш-не хочеш він існував: зовсім юне, майже підліткове обличчя, на якому вік виглядав якоюсь зайвою недоречною маскою, яку от-от скинуть... Невловимий аромат напівзабутої романтики, підсвічені азартним вогником очі і мобільник, що час від часу уривав розмову набридливим дзижчанням... Глобальний проект серіалу, який мав складатися із кіноновел про історичні архітектурні пам'ятки України, титанічна робота реставрації і популяризації історичної пам'яті із залученням значних кіносил виглядали утопічно. Але в розмові вони такими не здавалися, бо відсвічували світлом енергії цього чоловіка. Людини, яка хотіла пожертвувати свій рідкісний імідж і незнищенну популярність на оltар зацькованої і зневіреної української кіноспільноти, відродити її **«бойовий»** дух. І мимоволі піддаючись цьому азарту, втрачаючи скептицизм, вірилось: ця енергія розтопить лід байдужості **«нових»** і **«старих»**. У нашому журналі ми також надрукували повідомлення про цей проект.

Робота розпочалася, але, на жаль, все зупинилося. Сергія Іванова не стало.